

Mùa Xuân Mùa Xanh

Tôi không gọi là mùa Xuân nữa đâu
mà mùa Xanh! Xanh muôn muốt một màu
đỏ hay trắng, tím, vàng...mướt mướt
áo dài em nhung lụa chiêm bao!

Tôi không biết mùa Thu, mùa Hạ
cả mùa Đông! Em, chỉ một mùa Thương
từng ngọn cỏ bên đường, em thấy
từng áng mây, từng mỗi buổi hoàng hôn!

Tôi không nói quần Mỹ A đen, trắng
em, gót chân hồng đo đỏ như son
em đi, đứng, chỗ nào cũng đẹp
ôi mùa Xanh là mái tóc trầm hương!

Hương bồ kết, hương dạ lý Bồ Đề
hương là quê, em mãi mãi hương quê
cây đa vẫn chờ em nhặt lá
nhớ Sài Gòn, đường Hồng Thập Tự hàng me...

Tôi có thể điên rồi lại tỉnh
giống như cao su chan chứa nhựa tình
không quên được Bù Đăng Bù Đốp
đường Dakông rừng núi bay lên...

Ôi mùa Xanh ở đây là đó
là môi nàng ơi Nhỏ của anh!
đầu tháng Ba em xa lớp học
em về đâu cho anh long lanh!

Tôi nhớ em thật lòng muốn khóc
như người tù trong trại tàn binh
tiếng roi vọt nghĩa chi đời lính tráng
có gan làm gan chịu...làm thỉnh!

Nửa Thế Kỷ cầm như chớp mắt
động trong lòng mấy giọt lệ rưng rưng
em thoáng hiện áo dài tơ trước mặt
quần lãnh Mỹ A trùm mắt cá mệnh mông...

Trước mặt tôi màu xanh của núi
có con chim xanh lục bến giang hà
chiều áo nã áo dài xanh nã nuột
đóa hoa vàng trên ngực áo nao nao...

*Em ơi em anh nhớ về vậ đó
phủ giùm anh mái tóc thuở tương tư!*

Trần Vấn Lệ